

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **I. M. – Š. M., D.**, *právne zastúpeného JUDr. Petrom Zelenayom, advokátom Advokátskej kancelárie Zelenay a spol. so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 19*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/16850-115867/2010/990565-r zo dňa 10.11.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/16/2011 - 51 zo dňa 4. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/16/2011 - 51 zo dňa 4. mája 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného ako i rozhodnutia správcu dane zo dňa 17.7.2008, ktorým správca dane uložil žalobcovi pokutu vo výške 20.106,85 € podľa § 35 ods. 1 písm. c) zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, keď správca dane mal povinnosť uložiť žalobcovi pokutu po tom, ako nadobudol právoplatnosť platobný výmer, ktorým bola určená daň z pridanej hodnoty podľa pomôcok. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že v prípade určenia dane podľa pomôcok musí správca dane uložiť daňovému subjektu pokutu. Žalobca koncipoval žalobu tak, že nezákonnosť rozhodnutia žalovaného odvodzoval z nezákonnosti právoplatného platobného výmeru správcu dane zo dňa 22.5.2008, ktorým bola určená daň z pridanej hodnoty žalobcovi podľa pomôcok a dôvody žaloby jednoznačne smerujú proti uvedenému právoplatnému platobnému výmeru a v podstate žaloba má nahradiť odvolanie proti platobnému výmeru, ktoré žalobca vtedy nepodal a preto v tomto konaní krajský súd nemôže preskúmať zákonnosť už právoplatného platobného výmeru a ani prihliadnúť na prípadnú nezákonnosť. Správca dane i žalovaný nemohli prihliadať na výsledky trestného konania pri vydaní rozhodnutia o pokute, keďže platobný výmer, ktorý je podkladom pre rozhodnutie o pokute, posudzoval iné obdobie než v trestnom konaní, pretože z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR vyplýva, že toto uznesenie sa týka obdobia september-október 2006 a právoplatný platobný výmer sa týka IV. štvrťroku 2006, v ktorom sa posudzovala obchodná činnosť žalobcu. Krajský súd v závere napadnutého rozsudku uviedol, že ďalšie námietky žalobcu uvedené v žalobe o porušení § 30 ods. 3, ods. 7 zákona o správe daní a poplatkov sa týkajú tiež platobného výmeru, ktorý nie je predmetom preskúmania v tomto konaní a preto na ne súd nemohol prihliadnúť, pretože predmetom preskúmania nebol právoplatný platobný výmer o určení dane podľa pomôcok.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie trov konania. Uviedol, že sa domáhal, aby súd prihliadol na skutočnosť, že v jeho prípade nedošlo k žiadnemu zdaniteľnému plneniu, na základe ktorého by mu vznikla

akákoľvek daňová povinnosť a preto by mu nemala byť ani uložená pokuta. Krajský súd nijakým spôsobom nevyhodnotil jeho námietku ohľadne porušenia § 2 ods. 1 zákona o správne daní a poplatkov ohľadne zachovávaní práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a tiež námietku týkajúcu sa § 2 ods. 3, § 2 ods. 6. O tom, že sa vedie trestné stíhanie aj voči jeho osobe, kde sa skúmalo, či vôbec došlo k obchodnému prípadu a či sa aj on na trestnej činnosti podieľal, vedel žalovaný v súvislosti s dožiadaním polície a požiadavkou poskytnutia súčinnosti ešte pred samým zahájením daňového konania týkajúceho sa jeho prípadu. Taktiež sa domáhal na krajskom súde prerušenia konania na čas do skončenia vyšetrovania, keďže v rámci tohto konania sa zisťovalo, či vôbec došlo alebo nedošlo k zdaniteľnému plneniu. Najskôr však dňa 16.8.2010 oznámil jeho obhajca listom žalovanému, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo, nakoľko to vyplýva z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 25.6.2010. Žalovaný sa preto mal pozastaviť nad tým, že mu ukladá pokutu za nezaplatenie dane a to napriek tomu, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo. Nepochybňuje, že určenie DPH na základe pomôcok sa stalo právoplatným a poukázal na to, že opomenul správcovi dane uviesť svoju novú adresu a tak sa stalo rozhodnutie právoplatným. Táto skutočnosť nebránila daňovému úradu uložiť mu pokutu a to minimálne momentom, keď sa dozvedel o skutočnosti, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo. Namietal, že zo strany žalovaného ako i krajského súdu došlo k porušeniu princípu právnej istoty a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 34/95 a tiež na komentár k článku 1 Ústavy SR od Dr. J. Podľa názoru žalobcu nič nebránilo žalovanému, aby keď sa dozvedel, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo, upustil od uloženia pokuty, pretože došlo k nesprávnej aplikácii zákona. Krajský súd sa tiež nezaoberal jeho argumentáciou, kde poukazoval na § 26 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov a bol preto viazaný rozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, z ktorého vyplýva, že k dodaniu tovaru nikdy nedošlo. Pokiaľ boli vylákané od Faktoringu SLSP, a. s. finančné prostriedky pod zámienkou postúpenia pohľadávok z faktúr od neexistujúcich dodávok, tak konal podľa inštrukcií obvineného J. D., ktorého všetky pokyny boli reálne a utvrďovali ho v tom, že obchod je normálne realizovaný a vybavovaný aj obvineným J. D. a až následne sa dozvedel, že žiaden tovar dodaný nebol, preto ho ani zákazníci od obvineného J. D. neuhradia. Žalobca taktiež poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a že ani krajský súd sa nezaoberal touto jeho argumentáciou a ani ďalšími námietkami okrem otázky aplikácie práva, ktorú nesprávne vyložil.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Poukázal na to, že sa pridriava svojho stanoviska podaného k žalobe žalobcu a že trvá na skutočnostiach tam uvedených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. apríla 2012 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutia a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaných odvolaní posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní ako i krajský súd vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietky odvolateľa ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány riadne zistili skutkový stav veci a vyvodili z neho i správne právne závery.

V danom prípade je totiž nespornou skutočnosťou medzi účastníkmi preskúmavacieho konania, že platobný výmer zo základného konania (zo dňa 22.5.2008), ktorým správca dane určil žalobcovi daň z pridanej hodnoty podľa pomôcok, nadobudol právoplatnosť.

V preskúmvacom konaní podľa V. časti hlavy II. O.s.p. nebolo už následne v tomto konaní v právomoci krajského súdu a nie je ani v právomoci odvolacieho súdu, aby v tomto štádiu konania mohol zohľadniť tvrdenia a argumentáciu žalobcu, že on o doručovaní platobného výmeru zo základného konania nevedel a že rozdiel na dani z pridanej hodnoty, ktorý sa stal základom pre výpočet pokuty, mal byť vypočítaný nesprávne. Taktiež nebolo možné prihliadnúť na tvrdenia, že on sa stal obeťou úverového podvodu a že on o fingovanom obchode a podvode nevedel.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6).

I podľa názoru Najvyššieho súdu SR postupoval správca dane súladne so zákonom, keď v zmysle ust. § 35 ods. 1 písm. c) zákona o správe daní a poplatkov uložil žalobcovi príslušnú pokutu, ktorá je sankciou za určenie dane z pridanej hodnoty vo vzťahu k žalobcovi podľa pomôcok v základnom konaní, keďže daňový subjekt nepredložil správcovi dane daňové a účtovné doklady za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006.

V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné si uvedomiť, že ust. § 35 ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. je ustanovením kogentného charakteru, z ktorého vyplýva, že nie je na ľubovôli správcu dane, či príslušnú sankciu uloží, ale správca dane tu inú možnosť nemá, než príslušnú sankciu zo zákona vo vzťahu k daňovému subjektu vyvodíť za nesplnenie si zákonných povinností nepeňažnej povahy vo vzťahu k správcovi dane v základnom konaní.

Pokiaľ žalobca argumentoval tiež skutočnosťou, že trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, pretože on skutok nespáchal a že mal správca dane na túto skutočnosť v konaní o uložení pokuty prihliadnúť cez ust. § 26 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, tak takáto argumentácia žalobcu je podľa názoru odvolacieho súdu právne irelevantná, pretože správca dane si v danom prípade nerobil úsudok o tom, či žalobca spáchal trestný čin a daný prípad z tohto

pohľadu posudzovať ani nemôže, pretože nie je vybavený takouto právomocou. Správca dane v konaní o uložení pokuty podľa § 35 ods. 1 písm. c) zák. č. 511/1992 Zb. nie je oprávnený sa tiež zaoberať otázkami, ktoré mali byť predmetom konania o určenie DPH podľa pomôcok, ktoré je už právoplatné a práve v ktorom žalobca mohol a mal namietat' príslušné skutočnosti a preukazovať správny daňový základ a daň v odvolacom konaní pred žalovaným, avšak tejto možnosti sa sám zbavil tým, že odvolanie proti rozhodnutiu správcu dane podané nebolo.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že správca dane ako i žalovaný pri uložení pokuty žalobcovi v konaní podľa § 35 ods. 1 písm. c) zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupovali súladne so zákonom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako zákonný v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 18. apríla 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth